पुरा कदाचित्, 'इन्द्रः', वृत्रवधार्थं 'वज्रम्', उद्यतवान्, 'तम्' इन्द्रं ते 'द्यावापृथिव्यौ नान्वमन्येताम्'। अनुमत्यभावे कारणं दर्शपूर्णमासब्राह्मणे स्पष्टं श्रुतम्, ते अब्रूतां द्यावापृथिवी मा प्रहारावयोर्वै शृत इति। योऽयमेककपालरूपो भागोऽस्ति तेन 'भागधेयेन', तुष्टे द्यावापृथिव्यौ वृत्रवधार्थम् उद्यतं वज्रमिन्द्रम् अङ्गीकृतवत्यौ। अतोऽत्रापि यः पुरोडाशः स एव 'वज्रस्य', 'अनुमत्यर्थं सम्पद्यते, 'अनुमतवज्रः', हि, पुरुषः शत्रुक्षये समर्थत्वात् 'स्तुयाता' अभिषेकमर्हतीत्येव अभिज्ञा आहुः॥

अधिकत्वशङ्कानिवारणाय हविःसङ्ख्यां दर्शयति। "अष्टावेतानि हवीꣳषि भवन्ति। अष्टाक्षरा गायत्री। गायत्री ब्रह्मवर्चसम्। गायत्रियैव ब्रह्मवर्चसमवरुन्धे" इति। अष्टसङ्ख्योपेताया गायत्र्या ब्रह्मवर्चसहेतुतया ब्रह्मवर्चसत्वप्राप्तिः॥

अभिषेकद्रव्यस्योत्पवनं विधत्ते। "हिरण्येन घृतमुत्पुनाति तेजस एव रूपे" इति। निर्मलद्रव्यत्वात् स्वतोऽपि 'घृतं' तेजोऽर्थमेव पुनरपि हिरण्योत्पवनेनात्यन्तदीप्त्यर्थं भवति॥

अभिषेककालीनमाधारं विधत्ते। "कृष्णाजिनेऽभिषिञ्चति ब्रह्मणो वा एतदृक्सामयो रूपम्। यत् कृष्णाजिनम्। ब्रह्मन्नेवैनमृक्सामयोरध्यभिषिञ्चति" इति। 'कृष्णाजिने', समासीनमेनमभिषिञ्चेत्। कृष्णाजिनञ्च 'ब्रह्मणः' वेदस्य सम्बन्धिनोः 'ऋक्सामयोः' स्वरूपम्, ऋक्साममिवैतामित्यन्यत्राम्नानात्। अतः कृष्णाजिने अभिषेकेण 'ब्रह्मन्नेव' वेद एव 'ऋक्सामयोः' उपरि 'एनम्', 'अभिषिञ्चति'॥